



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindelicorum, 1690

Dies Decimus. Præparatio Apostolum & Adventus Spiritûs Sancti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

DIES DECIMUS.

Preparatio Apostolorum

Et

Adventus Spiritus Sancti.

MEDITATIO TERTIA:

PUNCTUM PRIMUM.

CONSIDERA, Anima devota, promptissimam resignationem Sanctorum Apostolorum in Divinam voluntatem dilectissimi Præceptoris sui, tametsi enim gravissimum eis esset separari à Christo, nihilominus tamen, quia hoc ei placitum esse perspexerunt, gratulabantur omnes de æterna gloria, quâ ad dexteram Patris sedens erat fruiturus, plenique angelica consolatione Jerosolymam cum beatissima Virgine se contulerunt, Christi promissionem, quâ adventum Spiritus S. pollicebatur, per decem dies avidissimè expectaturi. In hoc Apostolorum, beatissimæ Virginis & aliorum devotorum conventu consideres velim, quanta pace, quantave unione omnes illæ bonæ animæ steterint ab omnibus alijs creaturis separata, non ignaræ, quanto adjumento ad percipienda promissa cœlestia sit abstractio à terrenis.

M

Con-

Confidera, quod omnes fuerint in oratione perseverantes, non nescij, quantum orationis efficacia, quantumque valere extorquenda Divina promissa. Noverim, Anima, non omnem orationem esse præstantiæ, sed eam duntaxat, quæ necessarijs virtutibus fuerit prædita, qualis Sanctorum Apostolorum, quæ nobilissimum omnium virtutum Choro erat condecorataque imprimis charitate, quia fervens militate, quia perseverans; resignata Divinam voluntatem, quia pacifica & humilis; ut adeo mirum non fuerit, ex quo eos fuisse; si enim *oratio humiliantis* penetrat, quanto magis tam perfecta, & que qualitatibus instructa?

AFFECTUS.

Benè est, O mi JESU, *percutis ut san-*
ctifigis ut consolers. Quantum
 mentum, quanta afflictio erat
 stolis, videre te avelli & discedere?
 ce! hoc ipsum in majus emolumentum
 ciebas, ut nimirum inde mitteres Spiritum
 Sanctum, omnium animarum Consolator.
 O quanta erat S.S. Apostolorum dissipatio
 quam ferventes gemitus & suspiria
 frequens, devota & humilis oratio!
 hæc omnia O Sancti Apostoli? An vo-

lum dubium de divino promisso? Ah! no-
veratis, sine tali præparatione Spiritum San-
ctum recipi non posse, unde tanta in vobis
devotio, tanta pax & unitas cordium. Vi-
des, anima mea, quid requiratur, ut descen-
dat in te virtus Spiritus Sancti? O quàm lon-
gè abes à tanti Paraclæti fruitione! Ne mire-
ris, quod tam sis arida, tam imperfecta, tam
inquieta & alijs pluribus vitijs subdita; deest
tibi ignis, qui te accendat; fons vivus, qui re-
focillet & simul abluat; spiritualis unctio,
qua in via perfectionis roboreris. Ad hunc
suspira, O Anima mea, hunc inclama, ad
hunc recipiendum te præpara, etsi diffidas de
tua infirmitate, confide de Redemptoris be-
nignitate, fac quod est in te, & Deus aderit
bonæ voluntati tuæ. O consilium bonum!
Quidni ergò, O Jesu amantissime, execror
& abjuro quidquid Spiritui huic obicem po-
nere potest? Ah desidero perfectissimam il-
lam dispositionem, quam anima habere po-
test. Quis, per Deum! insufflabit illum
Spiritum, eam collectionem, devotionem,
amorem, humilitatem, omnes alias virtutes,
quibus effulserunt beatissima Virgo Maria &
totus beatissimus cœtus Jerosolymis congre-
gatus? O utinam essem à Mundo totaliter
separata! Utinam ardentissimas amoris
flammas in corde meo foverem! utinam in-
tuitu nihilitatis meæ exurgeret in me per-
fecta

fecta submissio, & mei ipsius contemptus. Quis dabit mihi hæc omnia? cuius forensis complex aggrediar? quis clamantem exaudivit? Ad te, O mi JESU, refugium meum, tu confidam, laboris afflictam, medebris infirmam, & dies vociferantem. Tu enim dixisti: *te & accipietis, pulsate & aperietur vobis.* tuos igitur pedes, O Victoriosissime JESU, provolvo, & licet sim imperfecta, contemnam tamen de tua misericordia, & offero tibi devotionem Apostolorum & speciatissimam Matris tuæ Virginis Mariæ. *Et dabit tibi Spiritum tuum & renovabis faciem meam sicut rami statûs & vitæ mæ.*

Fructus & proposita.

Apostolica hæc collectio duo tribuit, Anima devota: Primum, ut, si dona Spiritus Sancti affectibus creaturis te abstrahas, alterum, ut contemnas insistas. Ne autem aberres, & quamvis devotionem Deo acceptam existimes, non contemnas *eam debere esse constantem, oportet orare & non deficere, & ferventem, ne ratur maledictum Divinum: Quia tepidus & incipiam te evomere ex ore meo: qui constantem & ferventem, omnes orationum proprietates includunt. Invigilabis & seriò propones preces tuas ita, in-*

Luc. 18.

Apoc. 3.

v. 16.

quemadmodum à Sanctis Apostolis Deo
porrectas vidisti. Speciatim curabis, ut
pluribus in oratione collectis te associes, ta-
lis enim oratio plurimum prodest, ut adeò
multæ animæ in unum collectæ vim quasi cœ-
lo inferant & violentiam, videaturque pro-
pè impossibile, eam à Deo non exaudiri.
Quidquid adversitatis vel etiam nimie pro-
speritatis tibi contigerit, confestim ad ora-
tionem confuge, ut in adversis non cadas
animo, & in prosperis non eleveris, Deique
ac tuæ salutis obliviscaris. Oratio omni
homini tam est necessaria, ut sine ea nullus
in via perfectionis possit consistere; novit
hoc capitalis inimicus noster, unde nil magis
procurat, quàm tædium aut aliquod aliud
negotium ingerere, quo impediamur.
Quem tædet orare tædet salvari. Qui non
vult orare, magis bestijs quàm homini est as-
similandus. Ne tamen perturberis, Anima
devota, si in tua oratione sensibilem aliquam
devotionem non deprehenderis, sæpè enim
contingit, ut initio conversionis magno spi-
ritu & fervore flagremus, qui tamen paula-
tim subsidere videntur, ut adeò anima quasi à
Deo derelicta credatur, quod tamen nihil est
aliud, quàm probatio & occasio majorem
coronam sibi in cœlo pariendi. Resiste vi-
lenter ingruenti tepori, excute velociter,
quod est in te & ora tam devotè, quàm

potueris, cœtera Deo commenda, serena
 cœlum, cum nubila probationis discesserit.
 Mos hic est Dei probantis & sibi dilectis
 animas exercentis. Qui genuini Dei
 nomen affectat, æque promptus esse
 ad ariditatem, quàm ad consolationem
 ternam, unde, quotiescunque orare in-
 ris, semper humillimè te Deo submitte
 dignam judica, quæ coram oculis Dei
 reas. Propone Deo infirmitatem, ne-
 tatem & indigentiam tuam cum plena
 resignatione, omnia, quæcunque volunt
 manu ejus libentissimè acceptandi.
 fac, Anima devota, & certò vives hinc
 æternum.

PUNCTUM SECUNDUM

CONsidera, Anima devota, tempus
 modum, quo Spiritus Sanctus
 Apostolos descenderat. Verum
 tempore, quo corda fidelium totaliter
 in Deo elevata & quasi extra Mundum
 cata. Modus tamen erat mirabilis,
 tiùs terrere quàm consolari videretur,
 quippè auditus erat ventus magnus &
 dus, *tanquam advenientis spiritus velatus*
 quo totum cœnaculum replebatur,
totam domum, nec satis erat, excitalle
 tam vehementem, sed induit insup-

Act. 2.

v. 2.

nam igneam: *Et apparuerunt illis dispersita
lingua tanquam ignis, ut credidisses, omnia
incineratum iri.*

Confidera, tempus illud ideò placuisse
Spiritu Sancto, ut tota posteritas edisceret,
se quidem erga omnes ingenti amore teneri,
nihilque magis exoptare, quàm omnium cor-
da incolere, ut tamen id desideraret, fieri
non posse, nisi corda sursum levaverimus, &
divinis fuerimus intenti. Quòd autem fra-
gore ac sonitu tam vehementi advenerit,
ostendit mirabilem suam operationem, quã
pulverem terrenarum cupiditatum priùs ab
animabus ad instar venti excutit & propellit,
tum verò, ut ignis ingreditur, quidquid car-
nalis & defectuosi affectus in homine residet,
consumpturus ignemque Divini amoris ac-
censurus.

Confidera, totam domum ideo replevis-
se, ut in omnibus excitaret desiderium sui re-
cipiendi, omnesque colligerent, se in omni
loco præsentem esse & exspectare quousque
aditus præparetur. O si anima tanto ardo-
re erga Spiritum Sanctum exardesceret,
quanto ipse erga abjectissimos quosvis ho-
munciones, Prò! quanta mutatio foret!
quàm mores excultiores! Vita suavior,
charitas profusior!

* * *

M 4

AF-

AFFECTUS.

O Amor divine ! O Sancte Spiritus
 Quis te non amabit ? Quis te non
 siderabit ? Fateor indignam me
 quæ te recipiat ; si autem non veneris ad
 ut dignam me efficias, semper tua dulciss
 præsentia carebo. *Veni Creator Spiritus.*
 fla interiora mea & quasi ventus validus
 rifica cor meum ; excute omnem affectu
 mundanum ; inflamma igne amoris tu
 inardescat & consumatur in te. Am
 Deus meus ex toto corde, quia tu prior
 stime ; Aperio tibi januam cordis mei,
 gredere & inhabita illud. En ! clavem
 porrigo ad omnia interiora mea, novi
 te clavem aliam non petere nisi amor
 hunc ergo accipe & suscipe me, O amor
 lestis ! O ignis jugiter ardens, quàm es
 derabilis ! accendis animam & non comb
 ris, inflamas & non destruis, in ciner
 redigis & tamen vivificas, salvas & v
 æternam donas. Quis ergò non amet
 impius sanè foret, qui te non amaret.
 lò ego impiorum cœtui annumerari,
 exuere omnem impietatem & omne illu
 quod à te unico amoris objecto
 abstrahere potest.

Fructus & proposita.

Quod Spiritus Sanctus impetu tam vehementi cœnaculum repleverit, ansam tibi porrigit considerandi, quàm fragiles & ad malum proclives simus miserî homines, ut non nisi cum impetu à terrenis abstrahi & ad Deum perducì possimus. Unde firmum propositum statues, tibi met ipsi vim inferendi, & sic passiones tuas edomandi, cum enim *regnum cœlorum vim patiatur* Matth. 11. v. & non nisi *violentis* pateat, nec quisquam ingredi possit, qui non fuerit Spiritu Sancto repletus, clarum est, omnimodis allaborandum, ut ferventi contritione & seria vitæ emendatione sensualitatibus vim inferas, Spiritui Sancto hospitium præpares, & sic tandè, prælucente hoc igne, ad gaudia æterna pervenias. Totum cortuum vult Spiritus iste, nec patitur rivalem, ergò excute quidquid mundani latet in te; pone obicem omnibus creaturis, quæ te à Deo tuo divellere possunt; esto constans in resistendo passionibus & tentationibus; exerce te in operationibus sanctis, in rerum cœlestium contemplatione & præcipuè in oratione; quidquid agis, dirige ad finem ultimum, qui est Deus, nec quidquam facias, nisi puro ejus amore, huc omnia tua coliment. Hic meta & scopus esto.

M § PUN-

PUNCTUM TERTIUM.

Considera, Anima devota, ratione
 motiva propter quæ æternus
 Spiritum S. misit. Primum erat
 caritas & amor erga nos, quemadmodum
 ipsa bonitas compulit eum, ut Filium unigenitum
 mitteret, quatenus per passionem & crucem
 redimeremur atque in filioptionis extolleremur;
 ita hæc ipsa bonitas extorsit Spiritum Sanctum,
 ut esset Sanctificator & Consolator. Secundum
 est meritum Christi, qui morte sua tam magnum
 donum promeruerat. Tertium necessitas
 & miseria nostra. O quam fuisset desiderabile
 si Consolatore isto fuisset deus, ipse enim
 defendit nos ab omni malo, resistit contra
 tentationes, inimicorum insidias confringit,
 & quod huic Spiritui proprio est, consolatur nos
 in tribulatione. *2. Cor. I.* tamen enim omnes tres personæ nos
 consolentur, quia omnes sunt *Deus totius consolationis*,
 nihilominus tamen, quemadmodum Patri magis
 propria est Omnipotentia, Sapientia, ita Spiritui S.
 Amor & consolatio; unde vocatur Spiritus Paraclitus
 est Advocatus & Consolator.

AFFECTUS.

Veni itaque, O Spiritus divine consolandum cor meum, veni, O

lato
 qui ac
 desip
 Spirit
 unde
 tionis
 desider
 tus tot
 mitte
 ctum
 tionib
 juva ig
 virtute
 tamen
 tatem

B
 e
 consola
 Deo.
 desola
 te con
 terra si
 facund
 devoti
 progig
 Spiritu

lato animarum! Descende ad seruum tuum, qui adeò te suspirat & desiderat. O quàm desipis, Anima mea, dum alibi quam ab hoc Spiritu consolari appetis, ipse enim fons est, unde omnis abundantia perfectæ consolationis promanat. Ipse *totus amabilis est & desiderabilis.* Tibi igitur, O Sancte Spiritus totam me consecro, tibi devoveo, O! mitte vel radiolum ignis tui in triste & afflictum cor meum; Tu nosti, quàm in tribulationibus sim pussillanimis & dejecta. Adjuva igitur imbecillitatem meam & imple me virtute tua, ut totum Mundum mihi insultantem vincere, vereque in divinam voluntatem resignata permanere valeam.

Fructus & proposita.

Benè vides, Anima devota, quòd si Spiritus Sanctus sit Consolator tuus, exinde colligendum esse, nunquam posthac consolationes in Mundo quærendas sed in Deo. Quando affligeris, infirmaris & es desolata, recurre ad Spiritum Sanctum, qui te confortabit. Observa, quemadmodum terra sine pluvia semper est arida, sicca & infæcunda, ita animam semper fore aridam in devotione, siccam in Spiritu, infæcundam in progignendis virtutibus, si fuerit rore Sancti Spiritus privata, quod Prophetam Davidem indi-

indigitasse suspicor, dum ad Deum con-
 fus ingemuerat: *Anima mea sicut terra
 aqua tibi.* Quem gemitum S. Thomas Vi-
 novanus de Spiritu Sancto explicat, dum
*Sterilis est & arida, hispidoque deserto similis
 omnis anima, quam tuus, Domine, non iras
 Spiritus.* Unde non mirandum, quod tan-
 tæ desolationes sint in Mundo, tanta
 ctiones in anima, tamque rari pœnitenti-
 devotionis fructus, totum enim inde pro-
 nit, quod ignis iste tam parum æstimetur,
 quin potiùs quàm longissimè fugiatur,
 calore suo divino in animam agere nequeat.
 Disce tu sapere, Anima mea, & damna
 rum cautam te reddant. Cùm primum
 qua tribulatione vel angustia obrutam re-
 verteris, mox ad Spiritum hunc confis-
 provolve in genua & ex intimo cordis pro-
 generale suspirium: *Veni Pater pauperum
 veni dator munerum, veni lumen cordium
 nebris miseriarum involutorum.* O Lax-
 tissima, reple cordis intima tuorum fide-
 lava quod est sordidum; riga quod est aridum;
 sana quod est saucium; Da misera mihi in-
 confidenti robur hic in terra & ibi perenne
 dium Amen. Osculare deinde septies
 ram, in honorem septem donorum ejus
 singulo osculo singulare donum pete,
 dubita, quin consolationes uberrimas sis
 pertura; Ipse enim est *Consolator optimus
 sis hospes anima, & dulce refrigerium.*

MEDITATIONES.

De Perfectione & felicitate Statûs religiosi.

Pro religiosis utriusq; Sexûs.

CRedas, Amina devota, omnes, qui ad Statum religiosum vocantur, maximo favore à Deo præveniri; Dici enim potest, ab inferno tunc eos evocari & ad paradisum perduci. Hinc est, quod in Religione constituti summopere & unicè teneantur invigilare devotioni & perfectioni. Nec Religioso effugium patet, unde ab hoc præstando se excuset, cum Religio plurimis occasionibus & motivis abundet, quibus ad virtutes & perfectionem incitatur; quorum cum ingens numerus à vitæ spiritualis Magistris enumeretur, pauca duntaxat delibasse sufficiat.

Primum motivum & incitamentum desumimus ab ipsomet statu religioso, qui, cum sit sanctus & status perfectionis, animam quoque in eo constitutam inducit ad applicandum se vitæ virtuosæ devotæ, perfectæ & Angelicæ. Status iste cum sit Angelicus, institutus est ad eruendam animam ab affectibus terrenis, excitandam ad rerum cœlestium contemplationem & ducendam etiam
in